

दानियलको पुस्तक - एक सय एकाउन्नाँ

मन्दिरको प्रतीकवाद: दैवीय र मानवीय सम्बन्धका रहस्यहरूको उद्घाटन

Jeff Pippenger

2024-03-22

दुईवटा लट्टीहरू एकअर्कासँग जोडिएर एउटै मन्दिर बन्छन्। छयालिस मन्दिरको प्रतीक हो, र उत्तरी राज्यको बन्दीग्रहणलाई दक्षिणी राज्यको बन्दीग्रहणबाट अलग गर्ने अवधि पनि छयालिस वर्षकै हो। जब अन्त्यको समयमा, सन् 1798 मा, पवित्रस्थान र सेनादलको कुल्चाइ सम्पन्न हुन्छ, तब छयालिस वर्षले ती दुई लट्टीहरूलाई एउटै मन्दिरमा जोड्दछ। 723 ई.पू. देखि 677 ई.पू. सम्म मन्दिर भत्काइयो र कुल्चिइयो। सन् 1798 मा त्यो कुल्चाइको अन्त्य भयो र 1844 सम्ममा एउटा मन्दिर खडा गरिएको थियो। त्यहाँ उनीहरू एउटै राष्ट्र बन्नु थियो, एउटै राजासहित, र अनन्तकालका लागि पाप गर्न छोड्नु थियो। त्यो योजना थियो, तर 1863 को विद्रोहले त्यो योजनालाई 2001 सम्म पछाडि धकेल्यो।

पावलले चर्चलाई शरीर र ख्रीष्टलाई शिरका रूपमा चिनाउँछन्, र पावलले शरीरलाई देहको प्रतीकका रूपमा प्रयोग गर्छन्। पावलका लागि देह र शरीर परस्पर विनिमेय पदहरू हुन्।

किनकि यदि तिमीहरू शरीरअनुसार जिउँछौ भने, तिमीहरू मर्नेछौ; तर यदि तिमीहरूले आत्माद्वारा शरीरका कर्महरूलाई माछौ भने, तिमीहरू जीवित रहनेछौ। रोमी 8:13।

मानव मन्दिरको संरचना परमेश्वरको मन्दिरको संरचनामा आधारित छ। शरीर, जो मण्डली हो, व्यक्तिगत मन्दिरमा देहसँग समतुल्य हुन्छ। व्यक्तिको मन्दिरमा मन शिर हो, र शरीर देह हो।

किनकि हामी उहाँको शरीरका अङ्गहरू हौं, उहाँका मासुका र उहाँका हड्डीका। यस कारण मानिसले आफ्नो पिता र मातालाई छोड्नेछ, र आफ्नी पत्नीसित एकीभूत हुनेछ; र ती दुई एउटै देह हुनेछन्। यो एक महान् रहस्य हो; तर म ख्रीष्ट र मण्डलीको विषयमा बोल्दैछु। एफिसी 5:30-32.

जब सातौँ स्वर्गदूतको तुरहीको ध्वनिले परमेश्वरको रहस्यलाई पूरा गर्ने कार्यको आरम्भलाई सूचित गर्‍यो, तब यूहन्नाले नाप्नुपर्ने मन्दिर परमेश्वरको मन्दिर थियो, तर मानिसको मन्दिर परमेश्वरको मन्दिरको प्रतिरूपमा सृष्टि गरिएको थियो। यी परस्पर विनिमेय प्रतीकहरू हुन्। मोशा छयालीस दिनसम्म पर्वतमा थिए, जब उनलाई पृथ्वीको पवित्रवास उभार्दा प्रयोग गर्नुपर्ने नमूना देखाइयो। त्यो नमूना स्वर्गीय मन्दिरबाट लिइएको थियो।

ख्रीष्ट स्वर्गीय मन्दिर हुनुहुन्थ्यो, देहमा प्रकट हुनुभएको, र उहाँले मानव मन्दिरको नमूनालाई प्रतिनिधित्व गर्नुहुन्छ, किनकि मानिसहरू उहाँकै प्रतिरूपमा सृष्टि गरिएका थिए। यस कारण, मानव मन्दिरको नमूना छयालिसवटा क्रोमोसोमद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

मन्दिरहरू भविष्यसूचक रूपमा परस्पर विनिमेय छन्। यसरी, यूहन्नालाई नाप्नु भनिएको मन्दिर केवल दुई कक्षहरूबाट बनेको थियो, जसमा कुनै आँगन थिएन। पहिलो कक्षले मानवीय मन्दिर, अर्थात् कलीसिया (दुलही), राष्ट्र, शरीर, जो देह हो, त्यसको प्रतिनिधित्व गर्दछ। दोस्रो कक्षले दैवीय मन्दिर, दुलहा, राजा, शिर, जो मन हो, त्यसको प्रतिनिधित्व गर्दछ। अन्तिम दिनहरूमा एक लाख चवालीस हजारका लागि पूरा गरिने अनन्त करारको प्रतिज्ञा इजकिएल अध्याय सैतीसका दुई लट्टीहरूद्वारा दृष्टान्तित गरिएको छ। यो यूहन्नाको मन्दिरद्वारा पनि दृष्टान्तित गरिएको छ, जो दुई कक्षहरूबाट बनेको छ। यो विश्वासीभिन्नका ख्रीष्टको रहस्य—महिमाको आशा—सम्बन्धी पावलका विशिष्ट परिभाषाहरूद्वारा पनि दृष्टान्तित गरिएको छ।

एक लाख चवालीस हजार जनालाई मुहर लगाउने कार्य भनेको दिव्यता र मानवतालाई स्थायी रूपमा एकीकृत गर्ने कार्य हो। यो कार्य सातौँ तुरहीको ध्वनिसँगै सम्पन्न हुन्छ। यो एकीकरण धर्मशास्त्रहरूमा विभिन्न प्रकारले, पङ्क्ति-उपरि-पङ्क्ति, प्रतिनिधित्व गरिएको छ। औचित्य ठहराइने कार्य र पवित्रीकरणको कार्य यस कार्यका लागि धर्मशास्त्रीय पदहरू हुन्। औचित्य ठहराइने कार्य खीष्टले हाम्रो प्रतिस्थापकको रूपमा गर्नुहुने कार्य हो, र पवित्रीकरणको कार्य खीष्टले हाम्रो आदर्शको रूपमा गर्नुहुने कार्य हो। औचित्य ठहराइने कार्यले स्वर्गका लागि हाम्रो अधिकार जनाउँछ, र पवित्रीकरणले स्वर्गका लागि हाम्रो योग्यता जनाउँछ। यी दुवै कार्य पवित्र आत्माको उपस्थितिद्वारा विश्वासीकहाँ ल्याइन्छन्। यो कार्य अनन्त करारमा ग्रहण गरिएकाहरूका हृदय र मनमा परमेश्वरको व्यवस्था लेखिने कार्यको रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

“मन” ले मन्दिरको त्यस कक्षलाई जनाउँछ जहाँ शिर वास गर्दछ। मनलाई नै उच्च प्रकृति भनिन्छ, जो शरीर अर्थात् तल्लो प्रकृतिको विपरीत हो। मन हाम्रो विचारहरूद्वारा प्रतिनिधित्व हुन्छ; शरीर हाम्रो भावनाहरूद्वारा प्रतिनिधित्व हुन्छ।

धेरैले अनावश्यक दुःख भोग्छन्। उनीहरूले आफ्नो मन येशूबाट हटाउँछन्, र अत्यधिक रूपमा आफ्नै आत्मामा केन्द्रित गर्छन्। उनीहरूले साना कठिनाइहरूलाई ठूलो बनाउँछन्, र निरुत्साहका कुरा गर्छन्। परमेश्वरको व्यवस्थापनमाथि अनावश्यक गुनासो गर्दै बस्ने महान् पापमा तिनीहरू दोषी छन्। हामीसँग जे केही छ र हामी जे हौं, त्यस सबैका लागि हामी परमेश्वरप्रति ऋणी छौं। उहाँले हामीलाई त्यस्ता शक्तिहरू दिनुभएको छ, जो एक हृदयसम्म उहाँ स्वयंसँग भएका शक्तिहरूसँग मिल्दोजुल्दो छन्; र हामीले यी शक्तिहरूको विकास गर्न लगनशीलतापूर्वक परिश्रम गर्नुपर्छ, आत्मालाई प्रसन्न पार्न र उच्च पार्न होइन, तर उहाँको महिमा गर्न।

“हामीले आफ्ना मनहरूलाई परमेश्वरप्रतिको निष्ठाबाट विचलित हुन दिनुहुँदैन। खीष्टद्वारा हामी आनन्दित हुन सक्छौं र हुनुपर्छ, र आत्म-संयमका बानीहरू पनि आर्जन गर्नुपर्छ। विचारहरूलाई समेत परमेश्वरको इच्छाको अधीनमा ल्याइनुपर्छ, र भावनाहरूलाई तर्क र धर्मको नियन्त्रणअन्तर्गत राखिनुपर्छ। हाम्रो कल्पनाशक्ति हामीलाई यसरी दिइएको होइन कि त्यसलाई कुनै संयम वा अनुशासनको प्रयत्नविनै उच्छृङ्खल हुन र आफ्नै बाटोमा चलन दिइयोस्। यदि विचारहरू गलत छन् भने, भावनाहरू पनि गलत हुनेछन्; र विचार तथा भावनाहरू मिलेर नै नैतिक चरित्रको निर्माण हुन्छ। जब हामी यो निर्णय गर्छौं कि खीष्टियनहरूको हैसियतले हामी आफ्ना विचार र भावनाहरूलाई संयममा राख्न बाध्य छैनौं, तब हामी दुष्ट स्वर्गदूतहरूको प्रभावअन्तर्गत आइपुग्छौं, र तिनीहरूको उपस्थिति तथा नियन्त्रणलाई निम्तो दिन्छौं। यदि हामी आफ्ना छापहरूमा समर्पित हुन्छौं र आफ्ना विचारहरूलाई शङ्का, सन्देह, र गुनासोको मार्गमा बग्न दिन्छौं भने, हामी दुःखी हुनेछौं, र हाम्रो जीवन असफल सिद्ध हुनेछ।” Review and Herald, April 21, 1885.

विचारहरू र भावनाहरू मिलेर नैतिक चरित्र बन्छ। हाम्रो चरित्र तल्लो र उच्च—यी दुई स्वभावले बनेको हुन्छ; मन उच्च स्वभाव हो, र यदि मनका विचारहरू पवित्र पारिए भने, हाम्रा भावनाहरू पनि पवित्र पारिनेछन्। यसको कारण यो हो कि हाम्रो मानवतत्त्वलाई बनाउने यी दुई स्वभावहरूमध्ये मन नै उच्च नियन्त्रणकारी स्वभाव हो। ती “शक्तिहरू,” जो हाम्रो अस्तित्वको अङ्गका रूपमा नियोजित गरिएका थिए, “कुनै हृदयसम्म,” “ती शक्तिहरूसँग समान” छन्, जो खीष्टले “धारण गर्नुहुन्छ,” किनकि हामी उहाँकै प्रतिमामा सृष्टि गरिएका हौं, र हामीले ती “शक्तिहरू” “विकास गर्न गम्भीरतापूर्वक परिश्रम गर्नुपर्छ।”

उच्च प्रकृतिका, अथवा मानिसको मनका अंग हुने शक्तिहरू न्यायबुद्धि, स्मरणशक्ति, अन्तःकरण, र विशेष गरी इच्छा-शक्ति हुन्।

“धेरैले यो सोधिरहेका छन्, ‘म आफैँलाई परमेश्वरमा समर्पण कसरी गरूँ?’ तिमी आफूलाई उहाँलाई दिन चाहन्छौ, तर तिमी नैतिक शक्तिमा दुर्बल छौ, शङ्काको दासत्वमा छौ, र तिमी पापपूर्ण जीवनका बानीहरूले तिमीलाई नियन्त्रण गरेका छन्। तिम्रा प्रतिज्ञाहरू र संकल्पहरू बालुवाका डोरीजस्ता छन्। तिमी आफ्ना विचारहरू, आफ्ना आवेगहरू, आफ्ना स्नेहहरू नियन्त्रण गर्न सक्दैनौ। आफ्ना भङ्ग गरिएका प्रतिज्ञाहरू र गुमाइएका वचनहरूको ज्ञानले तिमी आफ्नै निष्कपटताप्रतिको भरोसालाई दुर्बल बनाउँछ, र तिमीलाई यस्तो

अनुभूति गराउँछ कि परमेश्वरले तिमीलाई स्वीकार गर्न सक्नुहुन्न; तर तिमीले निराश हुनु पर्दैन। तिमीले बुझ्नुपर्ने कुरा इच्छाशक्तिको वास्तविक बल हो। यही मानिसको स्वभावमा शासन गर्ने शक्ति हो, निर्णयको, अर्थात् छनोटको शक्ति। सबै कुरा इच्छाशक्तिको सही प्रयोगमा निर्भर हुन्छ। छनोट गर्ने शक्ति परमेश्वरले मानिसहरूलाई दिनुभएको छ; त्यसको प्रयोग गर्नु उनीहरूकै काम हो। तिमी आफ्नो हृदय परिवर्तन गर्न सक्दैनौ, तिमी आफैंबाट त्यसका स्नेहहरू परमेश्वरलाई दिन सक्दैनौ; तर तिमी उहाँको सेवा गर्ने छनोट गर्न सक्छौ। तिमी आफ्नो इच्छा उहाँलाई दिन सक्छौ; त्यसपछि उहाँले तिमीभित्र आफ्नो असल प्रसन्नताअनुसार इच्छा गर्न र कार्य गर्न दुवै काम गर्नुहुनेछ। यसरी तिम्रो सम्पूर्ण स्वभाव ख्रीष्टको आत्माको नियन्त्रणमा ल्याइनेछ; तिम्रा स्नेहहरू उहाँमा केन्द्रित हुनेछन्, तिम्रा विचारहरू उहाँसँग सामञ्जस्यमा हुनेछन्।”

“भलाइ र पवित्रताप्रतिको चाहना जहाँसम्म पुग्छ, त्यहाँसम्म त उचित नै हो; तर यदि तपाईं यहीं रोकिनुहुन्छ भने, त्यसले केही पनि लाभ पुऱ्याउनेछैन। धेरै जना इसाई हुने आशा गर्दै र इच्छा राख्दै राख्दै नै नष्ट हुनेछन्। तिनीहरू आफ्नी इच्छालाई परमेश्वरसमक्ष समर्पण गर्ने बिन्दुसम्म आइपुग्दैनन्। तिनीहरू अहिले नै इसाई हुन रोज्दैनन्।

“इच्छाशक्तिको सही प्रयोगद्वारा तपाईंको जीवनमा पूर्ण परिवर्तन ल्याउन सकिन्छ। आफ्नो इच्छालाई ख्रीष्टमा समर्पण गरेर तपाईंले आफूलाई सबै प्रधानता र शक्तिभन्दा उच्च सामर्थ्यसँग आबद्ध गर्नुहुन्छ। तपाईंलाई माथिबाट शक्ति प्राप्त हुनेछ, जसले तपाईंलाई दृढतापूर्वक स्थिर राख्नेछ; र यसरी परमेश्वरप्रति निरन्तर समर्पणद्वारा तपाईं नयाँ जीवन—अर्थात् विश्वासको जीवन—जिउन सक्षम हुनुहुनेछ।” Steps to Christ, 47, 48.

इच्छाशक्तिको सामर्थ्य मानिसको स्वभावमा रहेको “शासक शक्ति” हो, र यो शासक मानव मन्दिरको त्यही कक्षमा अवस्थित छ, जो “सबै प्रधानताहरू र शक्तिहरूभन्दा माथि रहेको शक्तिसित” सम्बद्ध छ। मानव मन्दिरमा जहाँ दिव्यत्व र मानवत्वको मिलन हुन्छ, त्यही स्थान आत्माको गढ हो। प्रत्येक मानिससँग एउटा गढ हुन्छ, र त्यो या त ख्रीष्टद्वारा अधिवासित हुन्छ, वा ख्रीष्टको परम शत्रुद्वारा।

“जब ख्रीष्टले आत्माको गढ आफ्नो अधिकारमा लिनुहुन्छ, तब मानवीय साधन उहाँसँग एक हुन्छ। अनि जो ख्रीष्टसँग एक भएको छ, आफ्नो एकतालाई कायम राख्दै, उहाँलाई हृदयको सिंहासनमा विराजमान गराउँदै, र उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्दै, त्यो दुष्टको पासोहरूबाट सुरक्षित रहन्छ। ख्रीष्टसँग संयुक्त भएर, उसले ख्रीष्टका अनुग्रहहरू आफ्ना लागि संकलन गर्छ, र प्राणहरूलाई उहाँतर्फ जित्नको निम्ति बल, कार्यकुशलता, र सामर्थ्य प्रभुलाई समर्पित गर्छ। मुक्तिदातासँगको सहकार्यद्वारा ऊ त्यस्तो साधन बन्छ, जसद्वारा परमेश्वरले कार्य गर्नुहुन्छ। त्यसपछि जब शैतान आउँछ, र आत्मालाई आफ्नो अधिकारमा लिन खोज्छ, तब उसले पाउँछ कि ख्रीष्टले त्यसलाई सशस्त्र बलवान्भन्दा पनि बलियो बनाइदिनुभएको छ।” Review and Herald, December 12, 1899.

आत्माको दुर्ग भनेको मानव प्राणीको हृदय र मन हो। नयाँ करारको प्रतिज्ञाले विश्वासीका लागि तीन मुख्य प्रतिज्ञाहरू पहिचान गराउँछ। उसलाई बसोबास गर्नका निम्ति एउटा देश पाउने प्रतिज्ञा गरिएको छ, जसरी अदनको बगैँचा आदम र हव्वाका लागि थियो; र त्यसले प्राचीन इस्राएलसँग उहाँको करारका लागि प्रतिज्ञा गरिएको देशलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो; र त्यसले फेरि आत्मिक इस्राएलका लागि आत्मिक महिमामय देशलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो; अनि यी तीनै जनाले, पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति, उहाँले जित्नुभएझैं जित्नेहरूका लागि नयाँ बनाइने पृथ्वीको प्रतिज्ञाको साक्षी दिन्छन्।

जब आदम र हव्वाले पाप गरे, तब उनीहरूलाई अदनको बगैँचाबाट “सात समय” का लागि “तितरबितर” गरियो, र सात सहस्राब्दीपछि पृथ्वी नयाँ बनाइन्छ, र अदनको बगैँचा पुनर्स्थापित गरिन्छ। प्राचीन इस्राएलको “सात समय” को तितरबितरता, आदम र हव्वाको तितरबितरताद्वारा प्रतिरूपित गरिएको थियो। वाचाले बसोबास गर्नका लागि एउटा देशको प्रतिज्ञा गर्दछ, र त्यो पुनर्स्थापित अदनको प्रतिज्ञा थियो। पवित्रस्थान र सैन्यदलको खुदामुनि कुल्चाइने कार्यले आदमको पापबाट आरम्भ भएको मानव परिवारभित्रको पापको क्रमिक वृद्धिशील उग्रतालाई जनाउँछ।

वाचाका अन्य दुई प्रतिज्ञाहरू यिनै हुन् कि विश्वासयोग्यहरूले एउटा नयाँ शरीर र एउटा नयाँ मन प्राप्त गर्नेछन्, अर्थात् ख्रीष्टकै मन। शरीर भनेको देह हो, तल्लो स्वभाव हो, र ख्रीष्टसँगको सम्बन्धमा यो मण्डली हो। मन भनेको उच्चतर स्वभाव हो; यही कुरा सिस्टर ह्याइटले “प्राणको दुर्ग” भनेर पहिचान गर्नुहुन्छ। पावलले स्पष्ट रूपमा सिकाउँछन् कि जब हामी सुसमाचारका मागहरू स्वीकार गर्छौं, अर्थात् जब हामी धर्मी ठहरिन्छौं, त्यही क्षणमा हामी ख्रीष्टको मन प्राप्त गर्छौं। उनले यो पनि सिकाउँछन् कि दोस्रो आगमन नभएसम्म हामीले नयाँ र महिमित शरीर प्राप्त गर्दैनौं।

हेर, म तिमीहरूलाई एउटा रहस्य देखाउँछु; हामी सबै निदाउने छैनौं, तर हामी सबै परिवर्तन गरिनेछौं, एकै क्षणमा, आँखा झिम्क्याउँदाको समयमा, अन्तिम तुरहीमा; किनकि तुरही बज्नेछ, र मृतकहरू अविनाशी रूपमा उठाइनेछन्, अनि हामी परिवर्तन गरिनेछौं। किनकि यो नाशवानले अनश्वरता धारण गर्नुपर्छ, र यो मरणशीलले अमरता धारण गर्नुपर्छ। यसरी जब यो नाशवानले अनश्वरता धारण गर्नेछ, र यो मरणशीलले अमरता धारण गर्नेछ, तब लेखिएको यो वचन पूरा हुनेछ, “मृत्यु विजयमा नलिएको छ।” हे मृत्यु, तेरो डंक कहाँ छ? हे चिहान, तेरो विजय कहाँ छ? मृत्युको डंक पाप हो; र पापको शक्ति व्यवस्था हो। 1 Corinthians 15:51-56.

एउटा यस्तो सिद्धान्त, जसले यस्ता मिथ्या शिक्षाहरूमा विश्वास गर्नेहरूलाई ख्रीष्टविरोधी ठहराउँछ भनेर यूहन्नाले भन्छन्, यो तर्क गर्दछ कि ख्रीष्टले कहिल्यै पनि आदमको पापदेखि मानव परिवारमा प्रभाव पार्न थालेको पापका परिणामहरूको अधीनमा रहेको शरीर धारण गर्नुभएन।

र प्रत्येक आत्मा जसले येशू ख्रीष्ट शरीरमा आउनुभएको हो भनी स्वीकार गर्दैन, त्यो परमेश्वरबाट होइन; र यही नै ख्रीष्टविरोधीको आत्मा हो, जसको बारेमा तिमीहरूले सुनेका छौ कि त्यो आउँदैछ; र अहिले नै त्यो संसारमा भइसकेको छ। १ यूहन्ना ४:३।

बेबिलोन (ख्रीष्ट-विरोधी) को दाखमद्य, जसले “निर्मल गर्भाधान” को शिक्षा दिन्छ, दाबी गर्दछ कि मरियमलाई सिद्ध बनाइयो, ठीक त्यसरी नै जसरी आदम र हव्वा पापभन्दा अघि थिए, ताकि येशूको जन्म दैवीत्व (पवित्र आत्मा) को गर्भाधान र सिद्ध मानवता (मरियम) मा आधारित होस्। “निर्मल गर्भाधान” को झूटा सिद्धान्तले मरियमको गर्भमा येशू कहिले गर्भधारण हुनुभयो भन्ने विषयलाई सम्बोधन गर्दैन, बरु मरियम आदम र हव्वाको सिद्धतासहित कसरी गर्भधारण गरिइन् भन्ने विषयलाई सम्बोधन गर्दछ। मानिसलाई उद्धार गर्न आउनुहुँदा ख्रीष्टले आफूमाथि धारण गर्नुभएको देह पापरहित देह थियो, जसमा वंशानुगत प्रभावहरू समावेश थिएनन्, भनी सुझाव दिनु ख्रीष्ट-विरोधीको शिक्षा हो।

किनकि धेरै भ्रमकहरू संसारमा प्रवेश गरेका छन्, जसले येशू ख्रीष्ट देहमा आउनुभएको हो भनी स्वीकार गर्दैनन्। यस्तो व्यक्ति भ्रमक र ख्रीष्टविरोधी हो। 2 यूहन्ना 1:7.

जब ख्रीष्ट पुनर्जीवित हुनुभयो, प्रेरणाले सावधानीपूर्वक यस कुरातर्फ संकेत गर्दछ कि त्यसबेला उहाँसँग महिमित शरीर थियो। उहाँको पुनरुत्थानले दोस्रो आगमनमा धर्मीहरूको पुनरुत्थानलाई प्रतिनिधित्व गर्‍यो, र त्यहीँ हामीले नयाँ शरीरको करारगत प्रतिज्ञा प्राप्त गर्छौं।

“ख्रीष्ट आफ्नो पिताको सिंहासनतर्फ आरोहण गर्नुपर्ने समय आइसकेको थियो। एक दिव्य विजेताको रूपमा उहाँ विजयका चिन्हहरू साथ लिएर स्वर्गीय दरबारहरूमा फर्कन लाग्नुभएको थियो। आफ्नो मृत्यु हुनुभन्दा अघि उहाँले आफ्ना पितासमक्ष घोषणा गर्नुभएको थियो, ‘तपाईंले मलाई गर्न दिनुभएको काम मैले पूरा गरिसकेको छु।’ यूहन्ना 17:4। आफ्नो पुनरुत्थानपछि उहाँ केही समय पृथ्वीमै रहनुभयो, ताकि उहाँका चेलाहरू उहाँको पुनरुत्थित र महिमित शरीरसँग परिचित हुन सकून्। अब विदाइको समय आएको थियो। उहाँले आफू जीवित मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भन्ने तथ्य प्रमाणित गरिसक्नुभएको थियो। अब उहाँका चेलाहरूले उहाँलाई चिहानसँग जोडेर हेर्नु आवश्यक थिएन। तिनीहरूले उहाँलाई स्वर्गीय ब्रह्माण्डको सामु महिमित हुनुहुने व्यक्तिको रूपमा विचार गर्न सक्थे।” द डिजायर अफ एजेस, 829।

बसोबास गर्नका लागि भूमि दिने करारको प्रतिज्ञा पृथ्वी नयाँ बनाइएपछि, जब एदेन पुनर्स्थापित हुन्छ र पहिलो आदामको मानवजातिको “सात समय” (सात हजार वर्ष) सम्मको छरपस्टता समाप्त हुन्छ, तब पूरा हुन्छ। नयाँ र महिमित शरीरको करारगत प्रतिज्ञा दोस्रो आगमनमा, आँखाको एक झिमिकमै, प्रदान गरिन्छ।

“बेथलेहेमको कथा कहिल्यै नसकिने विषय हो। यसमा ‘परमेश्वरको बुद्धि र ज्ञान दुवैका धनको गहिराइ’ लुकेको छ। रोमी ११:३३। मुक्तिदाताले स्वर्गको सिंहासन साटेर गोठको डुँड, र आराधनामा मग्न स्वर्गदूतहरूको सहवास साटेर थानका जनावरहरूको संगत ग्रहण गर्नुभएको त्याग देखेर हामी अचम्म मान्दछौं। उहाँको उपस्थितिमा मानव अभिमान र आत्मनिर्भरता धिक्कारित भई खडा हुन्छन्। तथापि, यो त उहाँको अद्भुत आत्मनम्रताको केवल आरम्भ मात्र थियो। परमेश्वरका पुत्रले मानवस्वभाव धारण गर्नु, आदम अझै एदनमा आफ्नो निष्कलंक अवस्थामा उभिएको बेलासमेत, प्रायः असीम अपमानजस्तै हुन्थ्यो। तर येशूले मानवता त्यस बेला ग्रहण गर्नुभयो जब चार हजार वर्षको पापले मानवजातिलाई दुर्बल तुल्याइसकेको थियो। आदमका प्रत्येक सन्तानझैँ उहाँले पनि वंशानुगतताको महान् व्यवस्थाले क्रियाशील तुल्याएका परिणामहरू स्वीकार गर्नुभयो। ती परिणामहरू के थिए भन्ने कुरा उहाँका सांसारिक पुर्खाहरूको इतिहासमा देखाइएका छन्। उहाँ यस्तै वंशगत अवस्थासहित हाम्रो शोक र प्रलोभनहरूमा सहभागी हुन, र हामीलाई पापरहित जीवनको उदाहरण दिन आउनुभयो।” द डिजायर अफ एजेस, ४८।

जब कुनै मानिसले सुसमाचारका आवश्यकताहरू पूरा गर्दछ, तब उसले त्यहीँ र त्यत्तिकै नयाँ मन, अर्थात् ख्रीष्टकै मन, प्राप्त गर्दछ; तर शरीर, वा जसलाई पावलले “शरीरधर्मिता” पनि भन्छन्, दोस्रो आगमनमा परिवर्तन गरिन्छ। तल्लो स्वभाव, जो भावनाहरूबाट बनेको हुन्छ, परिवर्तनको समयमा हटाइँदैन। ती भावनाहरू, जो नैतिक चरित्रको एक अंश हुन्, दोस्रो आगमनसम्म रहिरहन्छन्। ती भावनाहरूले हार्मोनल प्रणालीसँग सम्बन्धित भावनात्मक प्रणालीको प्रतिनिधित्व गर्छन्। तिनीहरूले स्नायु प्रणालीसँग सम्बन्धित इन्द्रियहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन्। मानिसको तल्लो स्वभावका ती सबै तत्त्वहरू, जसलाई भावनाका रूपमा लिइन्छ, दुई आधारभूत वर्गमा विभाजित हुन्छन्। भावनाको एक प्रकार ती प्रवृत्तिहरू हुन्, जुन हामीले आफ्ना पुर्खाहरूबाट वंशानुगत रूपमा पाएका छौं; र अर्को प्रकारका भावनाहरू ती संस्कारित प्रवृत्तिहरू हुन्, जुन हामीले आफ्नै छनोटहरूद्वारा विकसित गरेका छौं।

केही वंशानुगत प्रवृत्तिहरू केवल मानवीय संरचनाकै अङ्ग हुन्, र केही प्रकारका वंशानुगत प्रवृत्तिहरू दुष्टता गर्नतर्फ उन्मुख हुन्छन्। संस्कारित प्रकारका भावनाहरू ती हुन्, जसलाई हामी आफ्नै छनोटद्वारा स्थापित गर्छौं, र वंशानुगत प्रवृत्तिहरू “वंशानुक्रमको महान् नियम” द्वारा सञ्चरित हुन्छन्।

येशूले “मानवजातिले पापका कारण चार हजार वर्षसम्म दुर्बल बनिसकेको अवस्थामा मानवस्वभावलाई ग्रहण गर्नुभयो। आदमका प्रत्येक सन्तानझैँ उहाँले वंशानुगतताको महान् व्यवस्थाको क्रियाको परिणामहरू स्वीकार गर्नुभयो। ती परिणामहरू के थिए भन्ने कुरा उहाँका पृथ्वीका पुर्खाहरूको इतिहासमा देखाइन्छ। उहाँ यस्तै वंशानुगतता लिएर हाम्रा शोकहरू र परीक्षाहरूमा सहभागी हुन, र हामीलाई निष्पाप जीवनको उदाहरण दिन आउनुभयो।” वंशानुगतताको महान् व्यवस्थाको चार हजार वर्षको क्रियाका परिणामहरू सहित पनि, येशूले आफ्नी इच्छाशक्तिको प्रयोगद्वारा ती प्रवृत्तिहरूलाई सधैं अधीनमा राख्नुभयो, र उहाँले एकपटक पनि कुनै पापमय भावनाको संवर्धनमा भाग लिनुभएन।

यदि येशूले आदम र हव्वाले पाप गर्नु अघि धारण गरेको अवस्थाजस्तै मानव शरीर ग्रहण गर्नुभएको भए, तर मानवजातिको चार हजार वर्षको पतनद्वारा उत्पन्न दुर्बलताका परिणामहरू स्वीकार नगरीकन, उहाँले परमेश्वरका प्रत्येक सन्तानले कसरी विजयी हुन सक्छ भन्ने कुराको उदाहरण प्रस्तुत गर्न सक्नुहुने थिएन।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“धेरैले ख्रीष्ट र शैतानबीचको यस संघर्षलाई आफ्नो जीवनसँग कुनै विशेष सम्बन्ध नभएको ठान्छन्; र तिनीहरूका लागि यसमा थोरै मात्र चासो हुन्छ। तर प्रत्येक मानव हृदयको क्षेत्रभित्र यो विवाद पुनः दोहोरिन्छ। कसैले पनि दुष्टताको पङ्क्ति छोडेर परमेश्वरको सेवामा प्रवेश गर्दा शैतानका आक्रमणहरूको सामना नगरी

रहँदैन। ख्रीष्टले प्रतिरोध गर्नुभएका प्रलोभनहरू त्यही हुन्, जसको विरुद्धमा खडा हुन हामीलाई यति कठिन लाग्छ। उहाँमाथि ती प्रलोभनहरू हामीमाथि हुनेभन्दा धेरै उच्च मात्रामा ल्याइए, जसरी उहाँको चरित्र हाम्रोभन्दा श्रेष्ठ छ। संसारका पापहरूको भयानक भार आफू माथि बोकेर, ख्रीष्टले भोग-वासनाको सम्बन्धमा, संसारप्रेमको सम्बन्धमा, र त्यस प्रदर्शनप्रेमको सम्बन्धमा जसले धृष्टतामा पुऱ्याउँछ, परीक्षा सहनुभयो। यी नै ती प्रलोभनहरू थिए, जसले आदम र हव्वालाई परास्त गरे, र जसले हामीलाई यति सजिलै परास्त गर्छन्।”

“परमेश्वरको व्यवस्था अन्यायी छ, र त्यसको आज्ञापालन गर्न सकिँदैन भन्ने प्रमाणका रूपमा शैतानले आदमको पापलाई देखाएको थियो। हाम्रो मानवतामा ख्रीष्टले आदमको असफलताको उद्धार गर्नुहुन्थ्यो। तर जब आदम प्रलोभनकर्ताद्वारा आक्रमित भए, तब पापका कुनै पनि प्रभावहरू उनमाथि थिएनन्। उहाँ सिद्ध पुरुषत्वको सामर्थ्यमा दृढ उभिएका थिए, मन र शरीर दुवैको पूर्ण स्फूर्ति धारण गरेका थिए। उहाँ एदेनको महिमाले घेरिएका थिए, र स्वर्गीय प्राणीहरूसँग उहाँको दैनिक संगति थियो। तर येशूका निम्ति, जब उहाँ शैतानसँग संघर्ष गर्न उजाडस्थानमा प्रवेश गर्नुभयो, अवस्था यस्तो थिएन। चार हजार वर्षसम्म मानवजाति शारीरिक शक्तिमा, मानसिक सामर्थ्यमा, र नैतिक मूल्यमा घट्दै गएको थियो; र ख्रीष्टले पतित मानवताका दुर्बलताहरू आफ्नो माथि लिनुभयो। केवल यसरी मात्र उहाँले मानिसलाई उसको पतनको अत्यन्त तल्लो गहिराइबाट उद्धार गर्न सक्नुहुन्थ्यो।”

“धेरैले दाबी गर्छन् कि ख्रीष्टलाई प्रलोभनले पराजित गर्नु असम्भव थियो। तब उहाँलाई आदमको स्थानमा राखिन सकिँदैनथ्यो; आदमले प्राप्त गर्न असफल भएको विजय उहाँले प्राप्त गर्न सक्नुहुनेथिएन। यदि कुनै अर्थमा हाम्रो संघर्ष ख्रीष्टको भन्दा अझ बढी कठोर छ भने, उहाँ हामीलाई सहायता गर्न समर्थ हुनुहुनेथिएन। तर हाम्रा मुक्तिदाताले मानवता ग्रहण गर्नुभयो, त्यससँग सम्बन्धित सबै दायित्वहरूसहित। उहाँले मानवको स्वभाव ग्रहण गर्नुभयो, प्रलोभनमा झुक्ने सम्भावनासहित। हामीले सहनु पर्ने त्यस्तो केही पनि छैन, जुन उहाँले सहनुभएको छैन।”

“ख्रीष्टका लागि पनि, जस्तै एदेनका पवित्र जोडीका लागि थियो, भोक-वासना नै पहिलो महान् प्रलोभनको आधारभूमि थियो। जहाँबाट विनाश आरम्भ भएको थियो, त्यहीँबाट हाम्रो उद्धारको कार्य आरम्भ हुनुपर्थ्यो। जसरी भोक-वासना पूरा गर्ने लिप्साका कारण आदम पतित भए, त्यसरी नै भोक-वासनाको इन्कारद्वारा ख्रीष्टले विजय प्राप्त गर्नुपर्थ्यो। ‘अनि उहाँले चालीस दिन र चालीस रात उपवास गर्नुभएपछि, त्यसपछि उहाँलाई भोक लाग्यो। अनि जब परीक्षक उहाँकहाँ आयो, त्यसले भन्यो, यदि तिमी परमेश्वरका पुत्र हो भने, यी दुइजनाहरू रोटी बनून् भनी आज्ञा देऊ। तर उहाँले उत्तर दिँदै भन्नुभयो, यस्तो लेखिएको छ, मानिस रोटीले मात्र बाँच्दैन, तर परमेश्वरको मुखबाट निस्कने प्रत्येक वचनद्वारा बाँच्दछ।’”

“आदमको समयदेखि ख्रीष्टको समयसम्म, आत्म-भोगले भोक-वासना र कामनाहरूको शक्तिलाई यस्तो प्रकारले बढाएको थियो कि तिनीहरूले प्रायः असीमित नियन्त्रण स्थापित गरेका थिए। यसरी मानिसहरू पतित र रोगग्रस्त भएका थिए, र आफ्नै बलले तिनीहरूका लागि विजय पाउनु असम्भव थियो। मानिसको पक्षमा, ख्रीष्टले अत्यन्त कठोर परीक्षालाई सहेर विजय प्राप्त गर्नुभयो। हाम्रो खातिर उहाँले भोक वा मृत्यु भन्दा पनि बलियो आत्म-संयमको अभ्यास गर्नुभयो। अनि यस प्रथम विजयभित्र ती अन्य विषयहरू पनि समाविष्ट थिए, जो अन्धकारका शक्तिहरूसँग हुने हाम्रा सबै संघर्षहरूमा प्रवेश गर्छन्।” द डिजायर अफ एजेस, 117.